

— Въ „Краски и Драски“ — има много лирическа поезия, подсолена съ тънка сатира; стиховетѣ сж музикални, ритмитѣ по-богати отъ Рюккертовитѣ... Жално, че не владѣж стихъ, та съмъ принуденъ въ прозаически прѣводъ...

Азъ просто се срамѣхъ. Гипсовата Диана даже се исчърви!

„Лирическа поезия? „стихове музикални?“, „богати ритми“ — въ „Драски и Шарки?“ Бай Маргаритовъ! да вървимъ въ Корея!

Това нѣщо си мисляхъ само. защото по бихъ ималъ куражъ да дръпнаж вжжето на нѣкой невинно осжденъ въ Черната-Джамия, нежели да посрамж Маргаритова — за една отъ най-безочливитѣ, най-безцѣлнитѣ и най-непонятнитѣ лъжи, каквито сж се лъгали въ тоя лъжовенъ свѣтъ!

Азъ търсяхъ срѣдство да се раздѣлимъ по-скоро, да спасж и него и себе си отъ нетърпимо гламавото положение. Понеже Корея не помогнаж, азъ, по едно вдъхновение, обърнахъ се за помощъ къмъ часовника си. О щастие, минуваше дванайсетъ! Обѣдъ!

— Сбогомъ!

— Сбогомъ!

Опростихме се. Той тръгна.

Но азъ си неотидохъ веднага.

Азъ дълго мислихъ изъ аллеитѣ за това произшествие. Какво накара този добъръ, културенъ, несъмнѣнно уменъ човѣкъ, да скрои такова грубо и безсмислено ласкателство, подплатено съ нагла лъжа? Защо му бѣше тоя вратоломенъ рискъ, изъ който нравствения му човѣкъ излѣзе прѣдъ мене дребенъ, пошълъ, до сълзи нищоженъ? Врождено ли подмилкване, или раболѣпство безпрѣдмѣтно? Той не очакваше никаква услуга, ни облага отъ мене, за